

Inskrift:

✠ ragnildr ✠

5

Ragnhildr.

»Ragnhild.»

Om namnet *Ragnhildr* se U 118 och 215.

143. Näs sn, kyrkogården. Nu i Statens historiska museum.

Pl. 118.

Litteratur: M. H. Hultin, *Reseberättelse* (odat. 1850-t.?, ATA); C. J. Ljungström, *Wartofta härad och staden Falköping* (1877), s. 77 f.; G. Brusewitz, *Brev* ⁶/₈, ²⁰/₈ 1877 t. VHAA och B. E. Hildebrand (ATA); *Handl.* 1877 (SHM, Bil.); H. Hildebrand, *Sveriges medeltid* 3 (1898–1909), s. 420 f.; O. v. Friesen, *Anteckningar* [1904] (UUB); H. Jungner, *Gudinnan Frigg och Als härad* (1922), s. 411; S. Gardell, *Gravmonument från Sveriges medeltid* 1 (1937, rev. 1945), nr 681.

Äldre avbildningar: Ljungström a.a.; H. Hildebrand a.a.; E. Sörling, *tuschteckning* (ATA), återgiven i Gardell a.a. 2 (1937, rev. 1946), s. 62.

Denna reliefhuggna, trefasade gravsten med runinskrift har tidigare funnits på Näs kyrkogård »vid vapenhuset» (Hultin) men tillhör sedan 1877 Statens historiska museum, inv.nr 6.044: 1. Se Vg 142.

Sandsten. Längd 1,70 m., bredd 0,49 m. Runorna äro anbragta på skråsidorna närmast mittfasen. Inramad av repstavar upptager denna en symmetrisk bladranka, ett stiliserat livsträdsornament, med ett kors som avslutning vid ena ändan och en fågel vid den andra, det sistnämnda motivet en symbol för den dödes själ.

Inskrift:

✠ hær : ligr : porkel : rnksti ✠ | ✠ son : dahlanks : ok : steno ✠

5

10

15

20

25

30

35

Hær liggr Porkell, yngsti sonn Daglang's ok Steno.

»Här ligger Torkel, Daglångs och Stenas yngste son.»

Till läsningen: Inskriften är på varje punkt tydlig. R. 2 har dubbelsidig n-bst. n-runorna i inskriften ha eljest genomgående, ensidiga bistavar; ristaren har alltså med den felaktiga runan avsett æ; jfr Vg 97. Mellersta punkten i sk efter 7 r är så gott som fullständigt borta i en grund spricka. 16 k och 29 k äro ej stungna. — O. v. Friesen: 12 i.

Daglangr och *Stena* äro eljest okända namn. Det förra är ursprungligen ett tillnamn (adj. *daglangr*). Det är sålunda icke ett sammansatt namn i vanlig mening. Av namn med *Dag-* som förled ha ett flertal ursprungligen poetisk karaktär, t.ex. fvn. *Dagbiort*, *Dagfari*, *Dagheiðr*, *Dagmær*, *Dagný*. *Daglangr* gör ett likartat intryck. Efterleden *-langr* är icke ovanlig i binamn, men sådana binamns förleder ha genomgående en konkretare betydelse, jfr *Haklangr* Vg 47.

144. Näs sn, kyrkogården. Nu i Statens historiska museum.

Pl. 119.

Litteratur: M. H. Hultin, *Reseberättelse* (odat. 1850-t.?, ATA); K. Torin, *Register* 1875 (VFA); G. Brusewitz, *Brev* ⁶/₈, ²⁰/₈ 1877 t. VHAA och B. E. Hildebrand (ATA); C. J. Ljungström, *Wartofta härad och staden Falköping* (1877), s. 77 f.; K. Pettersson, *Brev* ¹⁵/₈ 1892 t. Riksantikvariens (ATA); *Kyrkostämmoprotokoll* ²⁶/₈ 1901 (avskr. i ATA); S. Gardell, *Gravmonument från Sveriges medeltid* 1 (1937, rev. 1945), nr 680; I. Lindquist, *Västgötalagens litterära bilagor* (1941), s. 28; S. B. F. Jansson i *Upplands runinskrifter* 1: 2 (1943), s. 238.

Äldre avbildningar: Ljungström a.a.; Knut Pettersson, *laverad teckning* 1892 (det mindre stycket, ATA).